

EEN PLEIDOOI VOOR TWIJFEL

Jakarta, 5 juli 2006

Een boom is een boom.
Een druppel is vloeistof.
Een berg is van steen.

Of toch niet?

Op sommige dagen is steen doorzichtig.
In verre landen praten de golven.
Ik heb het gezien, ik heb het gehoord,
sindsdien is alles anders, sindsdien

weet ik niet of ik niet ook een insect ben
weet ik niet of de dood het einde is
weet ik niet of de rug van de zon werkelijk groen is.

Wel weet ik dat weten begint
met niet weten, met kijken
naar het licht in de ogen
van een vreemde, met niet weten
hoe ik morgen de dag doorsta.

Misschien zal ik zingen, misschien zal ik zwijgen.
Misschien ben ik een bougainville
bloeiend in een tuin in Jakarta.
Misschien ben ik een dief
die steelt van wie nog minder heeft.
Misschien ben ik mezelf.

Niemand die het weet.
Niemand die het kan weten.
Niemand aan wie ik het kan vragen.

Of toch?

Aan de vogel die voor mij uit vliegt
van tak naar tak, schijnbaar wachtend?
Aan de bloem die trots groeit
op wat moeizaam sterft?
Of aan de man tegenover mij
zijn haren grijs, zijn huid nog jong?

Ik weet dat ik niet weet
wat zijn hart zegt
Ik weet dat ik niet weet
waarom zijn ene oog brandt,
het andere vriest.

Maar wanneer ik hem vraag: *Siapakah kamu?*
lacht hij en zegt
- zijn lippen onbewogen -
'Er is geen verschil
de vraag is het antwoord
er is geen verschil, kijk goed
ik ben jij.'

Peter Swanborn, 2006